

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 122/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Viktorom Mlynekom, Štúrova 43, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 115/2017 z 30. marca 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. júla 2020 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Cdo 115/2017 z 30. marca 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, zároveň žiada priznať primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:

Sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti žalovanému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), uloženia povinnosti odstrániť elektronické komunikačné siete vedúce cez pozemok v jeho vlastníctve. Okresný súd rozsudkom

č. k. 12 C 139/2014-191 z 19. októbra 2015 vyhovel žalobe sťažovateľa. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 5 Co 1104/2015-227 z 30. novembra 2016 zrušil rozsudok okresného súdu, konanie vo veci samej zastavil a vec postúpil mestu Nitra ako príslušnému stavebnému úradu na ďalšie konanie z dôvodu nedostatku právomoci súdu rozhodovať o odstránení elektronických komunikačných sietí.

3. Proti uzneseniu krajského súdu podali sťažovateľ aj žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého obaja zhodne zdôvodnili existenciou vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol, že dovolanie je prípustné, ale nie je dôvodné, a zamietol ho.

4. Sťažovateľ v podanom dovolaní namietal, že krajský súd nesprávne vyhodnotil otázku právomoci na prejednanie jeho sporu. Sťažovateľ sa domáhal ochrany svojho vlastníckeho práva formou vlastníckej žaloby. Podľa jeho názoru sa rozhodovacia prax ustálila, že do právomoci civilných súdov patrí rozhodovanie o určení existencie vecného bremena. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 22 Cdo 1235/2014 z 29. marca 2016, ktorý obsahuje komplexné riešenie otázky právomoci civilného súdu, ak sa žalobca domáha svojich práv proti vecnému bremenu (hoci verejnoprávnemu a zákonnému) tzv. vlastníckou žalobou. Aj sťažovateľ podanou žalobou spochybnil existenciu zákonného vecného bremena.

5. Okrem toho sťažovateľ podaným dovolaním vytykal krajskému súdu, že sa opomenul zaoberať jeho ďalšími uplatnenými nárokmi, a to (i) uhradením vzniknutej škody, odstránením neustále pokračujúceho škodu spôsobujúceho protiprávneho stavu a navrátením do predošlého stavu, (ii) odstránením elektrokomunikačných vedení (optických káblov), (iii) určení neexistencie vecného bremena v prospech sťažovateľa, pričom v podanej žalobe sťažovateľ „...formuloval *petit iba z jeho pohľadu k najzásadnejšiemu nároku*“. Podanú žalobu posúdil krajský súd formalisticky bez prihliadnutia na jej obsah, nezaoberal sa možnosťou, že usporiadanie vzťahov medzi stranami sporu môže vyplývať z právneho predpisu, konkrétne z § 69 ods. 4 a 5 zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách účinného od 1. januára 2004 do 31. októbra 2011.

6. Najvyšší súd k námietkam sťažovateľa na základe zistení zo súdneho spisu uviedol, že sporné elektrické komunikačné káble boli ako súčasť verejnej komunikačnej siete uložené na základe vydania územného rozhodnutia pre diaľkový optický kábel Bratislava – Nitra za účinnosti zákona č. 110/1964 Zb. o telekomunikáciách účinného od 1. júla 1964 do 30. júna 2000 (ďalej len „zákon č. 110/1964 Zb.“) právnym predchodcom žalovaného. K uloženiu elektrických komunikačných káblov došlo pred tým, ako sa sťažovateľ stal vlastníkom predmetných pozemkov. Poukázal na § 12 ods. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 110/1964 Zb., podľa ktorého organizácia spojov bola oprávnená vo verejnom záujme zriaďovať a prevádzkovať na cudzích nehnuteľnostiach telekomunikačné nadzemné a podzemné vedenia, vstupovať a vchádzať v nevyhnutne potrebnom rozsahu pri projektovaní, zriaďovaní, prevádzke, opravách, zmenách alebo odstraňovaní telekomunikačného zariadenia na cudzie nehnuteľnosti a vykonávať nevyhnutné úpravy pôdy a jej porastu. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia bolo pred začatím výkonu oprávnenia podľa ods. 1 potrebné upovedomiť vlastníkov alebo užívateľov dotknutých nehnuteľností a prípadné spory o rozsah oprávnenia v zmysle ods. 1 predložiť na rozhodnutie príslušnému stavebnému úradu. Podľa § 12 ods. 3 zákona č. 110/1964 Zb. povinnosť trpieť výkon oprávnení podľa odseku 1 viazla na dotknutej nehnuteľnosti ako vecné bremeno, ktoré sa nezapisovalo do evidencie nehnuteľností.

7. Momentálne platný a účinný zákon č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 351/2011 Z. z.“) stanovuje v § 78 ods. 7, že oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam, ako aj obmedzenia ich užívania, ktoré vznikli pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, zostávajú nedotknuté.

8. Najvyšší súd poukázal na vlastné rozhodnutie č. k. 1 Cdo 190/2004 z 31. mája 2005 (R 39/2006), v zmysle ktorého do právomoci súdu v občianskom súdnom konaní nepatrí rozhodovanie o prekládke elektrického vedenia. Vecné bremená vyplývajúce zo zákona č. 79/1957 Zb. o výrobe, rozvoje a spotrebe elektriny (elektrizačný zákon) účinného do 30. júna 1998, resp. zo zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sú inštitútmi *sui generis* a nemožno im priznať povahu súkromnoprávných opatrení, lebo ide o obmedzenie vlastníckeho práva vo verejnom záujme a v zmysle verejnoprávneho predpisu. Ďalej najvyšší súd poukázal na ďalšiu judikatúru potvrdzujúcu záver, že právomoc súdu v prípade žaloby, ktorou sa žalobca domáhal odstránenia/prekládky vedenia, nie je daná (1Rks/6/2009, 5 Ndc 29/2008, 10 Rks 10/2008, 3 Cdo 1103/2015). Najvyšší súd sa vysporiadal aj s opačným právnym názorom vyjadreným v rozhodnutí č. k. 3 Cdo 235/2009, ktoré sa podľa jeho názoru nevysporiadalo s odklonom od rozhodnutia R 39/2006, označil ho za ojedinelé a uviedol, že senát 5C sa s ním nestotožňuje.

9. Podstatným podľa najvyššieho súdu je povaha vecného bremena. V prípade sťažovateľa išlo o obmedzenie zriadené vo verejnom záujme verejnoprávnym predpisom, preto ide o zákonné (legálne) vecné bremeno, ktoré je inštitútom svojho druhu, dané vo verejnom záujme a patriace do sféry verejného práva: *„Rozhodnutie o nároku žalobcu tak, ako bol formulovaný v žalobnom petite a ako bol žalobcom odôvodnený je v právomoci správneho orgánu, v danom prípade stavebného úradu v zmysle § 117 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), ktorým je v danom prípade Mesto Nitra ako príslušný stavebný úrad so sídlom v Nitre.“*

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Argumentáciu sťažovateľa v ústavnej sťažnosti možno zhrnúť takto:

11. Sťažovateľ (i) nesúhlasí s právnym záverom najvyššieho súdu, že jeho spor nepatrí do právomoci súdov v občianskom konaní, (ii) poukazuje na nevysporiadanie sa s ďalšími žalobou uplatnenými nárokmi, ktoré ale neboli formulované v petite, pričom je toho názoru, že v jeho prípade mal súd zvážiť, či spôsob usporiadania pomerov medzi stranami nevyplýva z právneho predpisu, (iii) uvádza, že pre následné rozhodovanie príslušného stavebného úradu neexistuje zákonný podklad, pretože tu nebolo vydané stavebné povolenie, čo znamená, že ho nemožno ani zrušiť, okrem toho z dôvodu plynutia času je vylúčený vstup prokuratúry do administratívneho konania a lehota na podanie správnej žaloby proti právoplatnému územnému rozhodnutiu, či už z roku 1993, alebo z roku 1996, ktoré vydal Telekomunikačný úrad v zmysle zákona č. 110/1964 Zb., uplynula.

12. K nesúhlasu s nedostatkom právomoci všeobecných súdov na rozhodovanie o jeho žalobnom nároku uvádza, že podanou žalobou sa domáhal ochrany svojho vlastníckeho práva v zmysle čl. 20 ods. 1 a ods. 4 ústavy a poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky

(22 Cdo 692/2010, 22 Cdo 1342/2007) a na rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 235/2009, ktoré sa odklonilo od záverov rozhodnutia R 39/2006. Sťažovateľ vidí rozdiel medzi prejednávanou vecou a rozhodnutím R 39/2006. Vo veci R 39/2006 sa konalo o prekládke elektrického vedenia, a nie o ochrane základného práva vlastníť majetok a nakladať s ním.

13. Za analogický prípad, ako je tento, považuje sťažovateľ rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 22 Cdo 1235/2014 z 29. marca 2016. V tejto veci sa žalobcovia domáhali tzv. vlastníckou žalobou uloženia povinnosti žalovanej odstrániť veci z ich nehnuteľnosti, keďže žalovaná nemala žiaden právny dôvod na uloženie týchto vecí. Nešlo o spor o rozsah oprávnenia vyplývajúceho zo zákona č. 110/1964 Zb., keďže medzi účastníkmi bola sporná samotná existencia zákonného vecného bremena, ktoré podľa žalobcov nikdy nevzniklo. Otázka posúdenia existencie práva užívať vec na základe vecného bremena alebo úradného rozhodnutia patrí do právomoci súdu.

14. Ďalej poukázal aj na uznesenie zvláštneho senátu Najvyššieho súdu Českej republiky zriadeného podľa zákona o rozhodovaní niektorých kompetenčných sporov č. k. Konf 13/2016-20 zo 4. augusta 2017, v ktorom bol vyslovený tento názor: *„Pre potreby rozhodovania zvláštneho senátu nie je podstatné, či špecifiká vecného bremena vzniknutého ex lege (tu podľa elektrizačného zákona, aprobovaného neskoršou úpravou, vrátane energetického zákona), ako sú verejnoprávny účel vzniku, obmedzená vôľa povinného i oprávneného z vecného bremena na jeho vzniku a najmä obsah vecného bremena určený zákonnou úpravou, umožňujú toto bremeno podradiť pod služobnosť inžinierskej siete (§ 1267 nového občianskeho zákonníka), alebo ide o služobnosť sui generis: podstatné je, že i v kontexte novej súkromnoprávnej úpravy ide o inštitút, ktorý napriek mnohým verejnoprávnym prvkom patrí do práva súkromného a prípadné spory o jeho nerušený výkon tak musia byť riešené civilným právom.“*

15. Sťažovateľ zastáva názor, že prejednávaná vec patrí do právomoci súdov ako súkromnoprávny spor, a to najmä z dôvodu posúdenia ústavnej podmienky primeranosti obmedzenia vlastníckeho práva sťažovateľa, keďže, čo sa mohlo javiť ako primerané v roku 1993 až 1996, už nemusí zodpovedať štandardom rozsahu obmedzenia vlastníckeho práva sťažovateľa.

16. Sťažovateľ žiada priznanie primeraného finančného zadost'učinenia, a to z dôvodu, že už viac ako 5 rokov mu je znemožnené pokojné užívanie jeho majetku a slobodné nakladanie s ním, pričom ako vhodné a účelné sa mu javí priznanie sumy vo výške 1 000 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku, ako aj základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Namietané porušenie základných práv sťažovateľ odvádza od vyslovenia nedostatku právomoci na prejednanie jeho sporu o odstránenie elektronickej komunikačnej siete vedúcej cez pozemok v jeho vlastníctve, nevysporiadania sa s jeho ďalšími nárokmi uplatnenými v žalobe, ako aj od celkovej neriešiteľnosti jeho situácie, keď ho najvyšší súd odkázal s jeho nárokom na príslušný stavebný úrad, ktorý podľa názoru sťažovateľa nemá zákonný podklad na prejednanie jeho nároku.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie:

18. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru dlhodobo zastáva názor, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

19. Ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

20. Právny názor, ktorý zaujal v predmetnej veci najvyšší súd nie je podľa názoru ústavného súdu arbitrárny, neodôvodnený či nepreskúmateľný a z tohto dôvodu ho možno označiť za ústavne udržateľný z hľadiska základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

21. K námietke sťažovateľa o danosti právomoci všeobecných súdov na prejednanie sporu o odstránenie elektronických komunikačných sietí na nehnuteľnostiach v jeho vlastníctve ústavný súd v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu uvádza, že všeobecné súdy nemajú právomoc na prejednávanie sporov týkajúcich sa zákonných vecných bremien zriadených vo verejnom záujme. Ak sťažovateľ na podporu svojho právneho názoru poukázal aj na rozhodnutia vyšších súdnych autorít Českej republiky týkajúcich sa sporov o existenciu zákonného vecného bremena, tieto možno hodnotiť iba ako súčasť jeho opačnej argumentácie, nie sú však pre najvyšší súd záväznými, navyše za existencie ustálenej praxe tohto súdu, ktorá bola na prípad sťažovateľa aj aplikovaná.

22. Ústavný súd uvádza, že právny záver najvyššieho súdu o nedostatku právomoci všeobecných súdov v rámci rozhodovania o existencii zákonných vecných bremien zriadených vo verejnom záujme vychádza aj z § 3 a 4 CSP. V zmysle § 3 CSP súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. V zmysle § 4 CSP iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú súdy, len ak to ustanovuje zákon: „Súdy neprejednávajú a nerozhodujú právne veci vyplývajúce z verejnoprávnych vzťahov s výnimkou prípadov, ak zákon výslovne zveruje takého právne veci do právomoci civilného súdu. Keďže ide o výrazne extenzívne pôsobenie civilných súdov, teda o zákonné rozšírenie všeobecnej právomoci civilných súdov, hovoríme o týchto zákonných splnomocneniach ako o rozšírenej právomoci civilných súdov. Za zákon sa v tomto prípade považuje celý rad konkrétnych právnych predpisov z oblasti verejného práva.“ (ŠTEVČEK, M. § 4.

In: ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. *Civilný sporový poriadok*. 1. vydanie. Praha : Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 81.). V posudzovanom prípade je takýmto predpisom zákon č. 351/2011 Z. z. V zmysle § 66 ods. 5 zákona č. 351/2011 Z. z. je všeobecný súd oprávnený rozhodovať v sporoch o priznanie nároku na jednorazovú primeranú náhradu za nútené obmedzenie užívania nehnuteľnosti.

23. Z obsahu rozhodnutí súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu nebolo možné ustáliť, že by sťažovateľ v podanej žalobe uplatňoval aj iné nároky, s ktorými by sa súdy opomenuli vysporiadať. K jeho námietke, že spôsob vysporiadania sa medzi stranami vyplýva z právneho predpisu, a preto súd nebol viazaný petitom jeho žaloby, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ sa domáhal odstránenia optických káblov z dôvodu, že tak ako boli uložené, obmedzujú jeho vlastnícke právo neprimeraným spôsobom, a že predmetné nehnuteľnosti nadobudol s vedomím, že na nich neviaznu žiadne ťarchy ani práva tretích osôb, čo mu osvedčili predávajúci a podporne ani výpis z listu vlastníctva k nehnuteľnostiam neobsahoval žiaden zápis svedčiaci o opaku. Ak súdy uzavreli, že v jeho prípade nemajú právomoc na prejednanie sporu, toto rozhodnutie konzumovalo celý predmet konania v zmysle podanej žaloby. Sťažovateľ neuviedol, že by si proti žalovanému uplatňoval prípadné finančné nároky, o ktorých by súd rozhodoval v zmysle § 66 ods. 5 zákona č. 351/2011 Z. z.

24. K namietanej absencii zákonného podkladu stavebného úradu na rozhodovanie o nároku sťažovateľa, t. j. odstránení elektronickej komunikačnej siete z pozemku sťažovateľa z dôvodu nezákonnosti jej zriadenia, ústavný súd poukazuje na bod 24 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ako aj na príslušné ustanovenia zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov, pričom zdôrazňuje v súlade s bodom 25 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, že aj správne konanie podlieha súdnej kontrole. Uvedené je garantované aj čl. 46 ods. 2 ústavy, preto ani tu nemožno vidieť exces vo vzťahu k tomuto článku ústavy.

III.2. K porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku:

25. Vzhľadom na už uvedené závery nebolo možné uvažovať o prípadnom zásahu do základného práva vlastníť majetok, resp. práva pokojne užívať majetok. Zákonnosť a primeranosť obmedzenia vlastníckeho práva v zmysle čl. 20 ods. 4 ústavy bude predmetom skúmania príslušného správneho orgánu a v tomto štádiu konania preto nemožno uvažovať ani o neprijateľnom narušení majetkovej sféry sťažovateľa.

26. Z hľadiska namietaného porušenia čl. 13 ods. 4 ústavy možno ustáliť, že ide o všeobecnú klauzulu, za akých podmienok možno obmedzovať základné práva a slobody, pričom vo vzťahu k základnému právu vlastníť majetok tu existuje konkrétne ustanovenie, a to čl. 20 ods. 4 ústavy. Vo vzťahu k označenému čl. 12 ods. 1 ústavy sťažovateľ neformuloval presné dôvody, pre ktoré by došlo k porušeniu tohto článku ústavy, a doterajšie závery ústavného súdu nenasvedčujú tomu, že by k jeho porušeniu vôbec mohlo dôjsť.

27. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom

alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

28. Na základe uvedeného ústavný súd musel ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keďže neidentifikoval žiadne porušenie sťažovateľom označených práv.

29. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2021

Libor DUEA
predseda senátu